

Zase o Duhové kouli

Zkouška, kterou připravilo Skleněné oko našim dvěma poutníkům, byla skutečně těžká a nebyli připraveni na to, že bude trvat celých pět dní.

Třetí den už skutečně mysleli, že plamínky ze čtyř svíček, které ochraňovaly jejich Duhovou kouli v silném a studeném větru zhasnou. Seděli stále kolem pohaslého ohniště a choulili se ve svých sametových pláštích se zlatou sponou.

Čtvrtý den se tlak Skleněného oka na jejich mysl stal téměř nesnesitelným a v silném větru zhasla jedna ze čtyř svíček, jeden z plamíneků naděje. Pátý den ráno všechno ustalo stejně rychle jako začalo. Krajina kolem byla zase tak krásná jako předtím a jen kousky vyhaslých uhlíků rozmetaných do okolí prozrazovaly, že vítr tu musel bít opravdu silný. Sebrali tedy zbytky sil a vyrazili co nejrychleji na sever, do Žlutohor. Dovedete si ale představit, jaká to asi byla rychlost, po pěti dnech beze spánku. Nejvíce ze všeho se teď těšili až u cíle své cesty spočinou v posteli a nechají si něco zdát. Nějaký krásný, dlouhý sen... Jakmile ale pomysleli na krásné, dlouhé sny, vzpomněli si na jednu svíčku, co jim zhasla a polil je studený pot. Legenda, jak víme, říká, že pro záchranu Duhové koule musí zůstat svítit všechny čtyři. Co se stane, když jedna zhasne, nikdo z nich nevěděl... To poslední, po čem toužili, bylo teď otevřít ošumělý pytel a podívat se na Duhovou kouli, jestli stále ještě žhne tisíci barevnými víry a nebo jestli je to kus mrtvého, studeného skla. Cesta na sever probíhala pomalu, ale přece postupovali...

Dopoledne druhého dne se na severním obzoru objevilo stovčaté město v sevření Žlutohor, cíl jejich cesty. Pak už si nepamatovali nic. Uvnuli asi za pochodu a probudilo je až volání jakoby zdálky. Leželi v místnosti uprostřed stovčatého města, kolem vysoké stěny a u jedné z nich krb. Příjemné teplo a přítmí. Ty hlasy, jakoby z dálky, volaly jejich dvě jména. "*Kvíčalo, probud' se, Cvrčalo, probud' se ...*" Pomalu otevřeli oči. Zahlédli kolem sebe množství usmívajících se lidiček. Hned pomysleli na Duhovou kouli, ale než stačili vyslovit tu jedinou otázku, která jim ležela na mysli, hlasy kolem volaly "*dokázali jste to. Duhová koule je zachráněna...*" To bylo slávy. Celá říše snů, všechny barevné příběhy, co se lidem v noci točí hlavou, všechny byly zachráněny. Nepřátelské Skleněné oko neuvítězilo.

Později se od moudrých ze Žlutohor dozvěděli, že naše sny z Duhové koule jsou sice zachráněny, ale že nás bude sem tam občas trápit bezesná noc. To ta jedna zhaslá svíčka plamíneků naděje.

Možná čekáte něco více o našich dvou poutnících, o Kvíčalovi a Cvrčalovi. Možná byste chtěli vědět, co s nimi tak dlouho bylo. Vždyť jsme o nich pár let vlastně ani neslyšeli nic nového. Tak tedy - byli na pohled stále stejní, ale asi cítíte, že se nám změnili někde uvnitř - vždyť kdo by si představil, že z těch mužíčků, co nám tu kdysi na Krávozně nechali dvě písmena Té a Em, co nám kdysi ukazovali svá veselá souhvězdí Ká a Cé na obloze a co nás provázeli zemí Fantazie, se stanou velcí hrdinové cesty z jižního Modrodolska do severního Žlutohoří. Kdo z nás by se nadál, že jim bude svěřena k ochraně Duhová koule, největší poklad Fantazie. A přece se, jak jsme slyšeli, tak stalo.

Celý příběh se neodehrál tak dávno a neodehrál se tak daleko.

Vlastně se možná odehrál právě teď a tady. Vlastně možná právě teď končí. Zítra už budeme večer ležet ne ve stanu a ne ve spacáku, ale pod střechou a v peřinách. O Duhovou kouli jsme díky Kvíčalovi a Cvrčalovi nepřišli a tak se nám bude zdát jistě něco hezkého. Nezabavili jsme se ale zlého Skleněného oka. A tak, až budete ležet v peřinách, vzpomeňte si na tento příběh a zkuste se sami sebe zeptat, jestli jste za těch pár dnů tady uchránili aspoň některé ze čtyřech plamíneků nadějí. Je to moc důležité. Nevíme totiž, kdy zase přijde ten okamžik, kdy naše Duhová koule bude potřebovat pomoc a ochranu a my jí svými plamínky naděje budeme muset pomoci. Kvíčalu a Cvrčalu čekají jistě nějaká ta další dobrodružství.

Než se do nich však vypravíme, podívejme se všichni, jestli nám v tom pytli ošumělém z cest i neko-nečného střídání slunce a deště na jeho povrchu, nenechali něco na památku předtím než se zítra vrátíme domů...

Loupis
31. července 1998
Krávozna